

O vyvolených

8. septembra 2024 ✝ Cirkev

„Preto sa, bratia, tým viac usilujte upevňovať svoje povolanie a vyvolenie.“
(2Pt 1,10)

Guercino, *Ukladanie Krista do hrobu*, 1656

zdroj: wikimedia commons / Art Institute of Chicago

Keď ešte okrem Boha ničoho nebolo, hovorí Sv. písmo, najprv stvoril Pán Boh Nebo (Gn 1,1). Nebesia zaplnil anjelmi. Boh vie, koľko tisíc rokov mohlo stáť Nebo, keď konečne stvoril človeka. A síce preto stvoril človeka, aby zaujal miesto padlých anjelov. Jedna časť anjelov stala sa diabľami, ktorých Boh vyhnal z Neba, aby na ich miesto v Nebi osadil ľudí. Avšak prví ľudia tento úmysel Boží vyniesli nazmar, svojou neposlušnosťou stali sa nehodnými Neba. Ale väčšie bolo milosrdenstvo Pána Boha, ako hriech človeka: svojho vlastného svätého Syna poslal na zem, aby svojou smrťou krížom zotrel hriechy ľudí a im znova otvoril zatvorené brány nebeského kráľovstva. Pretože Syn Boží zo židovského národa zvolil si matku, Židia upadli do toho osudného omylu, že Ježiš len Židov chce spasiť, že len pre židovský národ prišiel a nie pre celé ľudské pokolenie.

Aká to krátkozrakosť! Nuž či si len možno predstaviť, žeby mal Ježiš Kristus iba pre hŕstku židovského ľudu trpieť a umrieť? Čo učil Ježiš o tomto úmysle Pána Boha? „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ (Jn 3,16)

Od Židov horšie zablúdil Ján Kalvín, zakladateľ protestantského náboženstva, ktorý to hrozné učenie hlásal, že Pán Boh jednu časť ľudí predurčil do Neba, druhú časť do Pekla. Teda darmo sa snažíme nábožne žiť, neujdeme večnému zatrateniu, ak nás Boh určil do Pekla. Takúto náuku o predurčení zavrhujú i niektorí zdravého zmysľania protestanti, veď Pán Ježiš čosi také nikdy neurčil. Vo Sv. písme práve opačné tomu čítame:

„Preto sa, bratia,“ napomína sv. Peter apoštol, „tým viac usilujte upevňovať svoje povolanie a vyvolenie“ (2Pt 1,10). A v Starom zákone stojí napísané: „Ako žijem, hovorí Pán, Jahve, nemám záľubu v tom, aby zomrel bezbožný, ale aby sa bezbožný vrátil zo svojej cesty a žil“ (Ez 33,11). Keď je Pán Boh tak trpezlivý k bezbožným ľuďom a čaká, kým sa neobrátia, kto sa opováži bohorúhavo tvrdiť, že Boh niektorých ľudí aj bez

ich viny zatratí? Čítaj len Evanjelium, hocikto môže z neho vyrozumieť, že každý človek je povolaný do kráľovstva nebeského. A ak predsa máloktoí dostanú sa do neho, sami sú príčinou, lebo sa vyhovárajú, že nemajú kedy, ba niektorí ani nechcú ísť na svadbu nebeského Hospodára. A prečo nechcú ísť? Pyšný pohrda tou nebeskou svadbou. Lakomý je otrokom mamony, zakladá si na bohatstve, na peniazoch, jemu Nebo netreba. Smilný natolko pohrúži sa do bahna telesných rozkoší, že kvôli nim zriekne sa i nebeských radostí. Keby bolo treba voliť, či má opustiť Nebo alebo ženu, radšej opustí Nebo.

Nazdávajú sa, že Nebo je čosi také, ktoré im príde samo od seba. Zabúdajú na slová Pána Ježiša: „Nie každý, kto mi hovorí: „Pane, Pane,“ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 7,21)

1. Bezpochyby je isté, že kráľovstvo nebeské je každému otvorené, do neho všetci sú povolaní. Ale či patríme medzi vyvolených a či vskutku dostaneme sa do kráľovstva nebeského, to závisí od toho, či bohobojný život vedieme. Zachovaj vieru, ži, ako sa na Božie dietky sluší, prídeš do Neba, lebo kráľovstvo nebeské je dedičstvom dietok Božích.

Fridrich I. Červenobradý, nemecký cisár viedol tretiu križiacku výpravu do Palestíny, aby späť vydobyl Kristovo rodisko od pohanských Saracénov. V cisárovom vojsku sa nachádzal aj istý kolínsky rytier. Ako neohrozený hrdina, v každej bitke medzi prvými bojoval. Ale keď zaujali mesto Aachen, bol zranený, následkom čoho nemohol ďalej bojovať. Vtedy spravil sľub: „Pane Ježišu, ak ma uzdravíš, pri Tvojom hrobe v Jeruzaleme zažnem posvätenú sviecu a horiacu prinesiem do svojho rodného mesta Kolína.“

Čo sľúbil, to i splnil.

Z lampy visiacej pri Kristovom hrobe v Jeruzaleme zapálil svoju sviecu. S horiacou sviecou v ruke putoval do svojej vlasti. Keď mu vyhasla, stokrát, tisíckrát ju znovu zažal. Ale ako horela-blkotala svieca, tak i v jeho srdci rozvietila sa láska ku Kristovi a keď došiel domov a sviecu na oltár v kolínskom chráme položil, pútnické rúcho zamenil s rehoľníckym odevom, vstúpil do kláštora a stal sa mníchom. Zomrel ako rehoľník v povesti svätosti, jeho duša odletela do nebeskej vlasti, teraz raduje sa vo večnom svetle kráľovstva nebeského.

Drahý kresťan! Keď si sa narodil a priniesli ťa na krst, kňaz horiacu sviecu podal do ruky tvojej krstnej matky. Žiara horiacej sviece svietila do tvojich nevinných očí, vtedy si ešte nevedel, že svetlo sviec predstavuje, že Duch Svätý zažal v tvojej duši svetlo pravej viery Kristovej, ktoré nesmieš nechať vyhasnúť až do hodiny tvojej smrti. Ale či si opatroval starostlivou rukou toto svetlo, svoju katolícku vieru, ako ten vojak sviecu, ktorú pri Kristovom hrobe v Jeruzaleme zapálil? Či si udržiaval ten svätý plameň nábožným počúvaním kázne, rôznymi úkonmi sv. náboženstva? Či si ho udržiaval chlebom života: drahým a presväтым Telom Krista Pána?

Neviem, koľko máš rokov. Neviem, či si blažený, alebo nešťastný. Neviem, či si ťa ctia a vážia ľudia, alebo tebou opovrhujú. Či si boháč alebo žobrák. Avšak v každom prípade máš jednu povinnosť a tá je, aby si plameň svojej duše, tzn. svoju katolícku vieru nikdy nenechal vyhasnúť, aby si ju zachoval a raz nepoškrvnenú odovzdal svojmu Stvoriteľovi, Pánu Bohu. To je najhlavnejšia podmienka tvojho vyvolenia.

2. Keď ťa krstili, kňaz sa ťa pýtal: „Čo žiadaš od Sv. Cirkvi Božej?“ Miesto teba odpovedala tvoja krstná matka: „Vieru.“ – „Čo ti udelí viera?“ – „Život večný.“ – „Ak teda chceš vojsť do života večného, zachovávaj

prikázania. Miluj svojho Pána Boha z celej svojej duše, zo všetkej svojej sily a svojho blížneho ako seba samého. Zriekni sa diabla, jeho pýchy a všetkých jeho skutkov.“

Tento krstný sľub viaže každého kresťana: buď verný Kristovej zástave, nikdy sa nepripoj k diablu a jeho spoločníkom, uponiž sa pred Pánom Bohom, drž na uzde nezriadené žiadosti svojho tela, lebo len čistý život, pokojamilovnosť a trpezlivosť dopomôžu ti dostať sa do nebeskej vlasti, do radostí kráľovstva nebeského. Touto cestou kráčali milióny panien, ktoré potláčajú telesné žiadosti Bohu žily, za blaho svojich spolublížnych pracovali. Touto cestou putovali milióny mučeníkov, ktorí radšej zomreli, ale svoju vieru nezapreli. Touto cestou chodili vyznávači: tie sväté panny, manželia, vdovy, ktorí mnoho rokov niesli svoj ťažký kríž, ale v svojej viere a nádeji sa nesklátili, lebo vedeli, že kráľovstvo nebeské zaslúži si všetku obeť.

Čože si teda vykonal alebo vytrpel doteraz pre kráľovstvo nebeské? Boh len to odpláca, čo rozhodne za Neho konáme alebo trpíme.

3. Niet v ľuďoch túžby po kráľovstve nebeskom, preto sa ani nesnažia ta dostať. Tento stav je podobný tomu, čo čítame o niektorých vojakoch v zajatí, že v Rusku zahubili ich srdce komunistické heslá: zapreli svoju vlasť, stali sa červenými vojakmi, zapreli svoj rod, tam v cudzine sa priženili, zapreli svoju rodinu, viac nežiadajú vrátiť sa domov. Ako títo neverní synovia zapreli svoju vlasť, podobne zaprú mnohí kresťania svoju slávnú vlasť nebeskú. Im je dosť pozemská blaženosť, netúžia po kráľovstve nebeskom. Ako čo by mali tu na zemi navždy ostať, ako čo by po smrti bol koniec všetkému. Pohliadnime len na svojich svätých bratov a sväté sestry, pozrime na Ježiša Krista, Kráľa všetkých Svätých, ktorý cez celý svoj život len pracoval, trpel a konečne umrel, aby nám späť vydobyl kráľovstvo nebeské. Nebo ani nám nedajú lacnejšie: ta sa možno dostať cez mnohé strasti. Teda zaštepte si do srdca tieto slová Kristove: „Od dní Jána Krstiteľa podnes trpí nebeské kráľovstvo násilie a násilníci sa ho zmocňujú.“ (Mt 11,12)

Bratia! Pozdvihnite svoje hlavy, pozrite na nebo, pohliadnite na tú krásnu nebeskú vlasť. Viem, že moja dnešná kázeň sa vám hlboko ujala v srdci, nebudete sa zháňať za krátko trvajúcimi radosťami, márnosťami tohto sveta. Povedz vo svojom srdci a zo srdca: ja chcem kráľovstvo nebeské. Chcem ho za každú cenu. Ak sa musím vyspovedať zo všetkých svojich hriechov, vyspovedám sa. Ak sa musím vyhýbať zlej spoločnosti, budem sa jej vyhýbať. Ak musím odpustiť svojmu nepriateľovi, odpustím mu. Ak musím vrátiť cudzí majetok, vrátim ho. Som pripravený všetko vykonať, len aby som dosiahol kráľovstvo nebeské.

Ak je úprimné a vážne toto predsavzatie, kto takto hovorí a takto zmýšľa: ten istotne patrí medzi vyvolených; na konci svojho života môže o sebe povedať krásne slová sv. Pavla apoštola: „Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne, ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod“ (2Tim 4,7–8). Amen.

Všetko na väčšiu česť a chválu Božiu.

***

Text kázne vyšiel pôvodne v knihe Katechizmus v kázňach, IV. zväzok, ktorú napísal Jozef Baráczius, farár v obci Maklár (Hevešská župa, dnešné Maďarsko), knihu preložil do slovenčiny slovenský kňaz Viktor Milan, farár v obci Krivá na Orave a knižne vydal v Ružomberku 1929; pre uverejnenie na stránke Christianitas.sk bola kázeň ešte mierne

upravená redakciou.

***

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/o-vyvolenych/>